

QUI SOC

Una altra tardor, i es tanca un cercle
Estava perduda
al davant, dos camins,
els gossos per darrere lladrant-me
com si volguessin avisar-me d'algun destí.

Vaig escollir-ne un
i vaig descobrir, al cap d'un segon,
que cap dels dos duia a cap lloc,
i quan més m'endinsava es feia més fosc.

Perquè el que realment havia de fer
era girar-me i tornar enrere,
però ja era massa tard,
ja havia tocat fons.

Com un elefant que fuig sense motiu,
oblidant la força que té dins el pit,
jo m'amago d'un món que no fa tant mal,
però el meu cap encara em diu que soc petit.

Els quadres em pregunten qui soc
Els llibres em pregunten qui soc
El meu llit em pregunta qui soc
El mirall em pregunta qui soc.

Les coses que abans formaven part de mi
ja no em reconeixen
m'he convertit en el que més temia
una silueta sense vida
modelada per les mirades que em negaven.

Penso i sobrepensó,
amb un niu d'idees atrapades,
intento ordenar-les com peces dispersades,
d'un trencaclosques que mai vaig separar-ne.

A vegades em sento diferent
camino com tota la gent
Però sento que un estrany
controla tot el que estic fent
sense que jo hagi escollit les seves regles

I m'he acostumat a un silenci
que el meu voltant em va fer veure normal
fins que va arribar algú
que em va ensenyar que era l'afecte real

No estava acostumada,
no estava preparada
però la seva mirada em deia
que valia més del que em pensava.

Per això,
perdó per ser tan intensa
però vull demostrar-te que el que dius m'interessa.

Perdó per no dir el que penso de vegades
però quan deia el que pensava només era jutjada.

Perdó si a vegades actuo estrany
però tinc por a tornar a caure en un engany.

Perdó per no parlar del que sento
però no estic acostumada a ser escoltada.

Perdó per haver madurat abans de temps,
però per a mi l'infància ha sigut una cosa absent.

Perdó per explicar-te tantes coses que m'agraden
però abans rialles feien quan parlava d'aquelles que em representaven.

Perdó per no saber com reaccionar
però potser ets la primera persona que m'ha sabut mirar de veritat.

Perdó per constantment demanar perdó
però sempre culpable em sentia quan marxaven sense cap explicació.

I me n'he adonat,
que el problema no soc jo
és la societat
que ho ha normalitzat i ho ha acceptat.

Segle vint-i-u

Critiquen l'artista,
quan només vol expressar el que sent,
expressar allò que amb paraules no es pot dir,
i ho transforma en vista.

Critiquen el silenciós,
quan no saben que van ser ells qui
més sanitat,
més drets,
més
més
més

Però a mesura que la llista augmenta
la balança del jo cau de manera més lenta
perquè vivim en acceleració
on omplir les nostres butxaques és l'única preocupació.

Però si soc sincera
ho estic aconseguint
ja no soc l'ocell
que vivia empresonat dins la seva pròpia gàbia.

Vull viure tot el que abans pensava
que no seria per mi
perquè ara sé quines són les meves limitacions
i per primer cop
no penso obeir-les.

Critiquen el poeta,
perquè diu massa veritats en veu oberta,
i en un món que prefereix mirar cap a un altre costat,
les paraules fan més por que la realitat.

LubnaChaoui (Tapiró) Il·lustradora Aïda Escoté